Četvrtak, 24.01.2013.g.

Od danas u jutro stavio sam u svoje svakodnevne molitve i jednog Ivana,

dvije godine su mu.

I njegovu obitelj.

Ušao sam u jednu trgovinu u kojoj radi jedna draga žena, na putu

učvršćenja svoje vjere. I vidim ju da je nekako žalosna.

Pa ju upitam da zašto je žalosna. A ona me pogleda i kaže da nije

žalosna. Ja opet, da možda i nije ali su joj žalosne oči a one su

"OGLEDALO DUŠE", da nije možda nešto s njezinom djecom.

A ona kaže da su joj djeca dobro, ali da je ona stvarno žalosna zato jer u

mislima "nosi" jednu situaciju, naime to jutro je razgovarala s jednim

radnim kolegom koji je jučer odveo svoga sina, malog Ivana, koji tek ima

dvije godine, hitno u Zagreb.

Mali je prije dva dana počeo povraćati, nije mu bilo dobro i onda je hitno

odvezen u Zagreb. Tamo su mu otkrili da ima tumor na mozgu i da hitno

mora na operaciju.

I da je zbog toga tako žalosna.

A ja sam samo prokomentirao da je to sada velika kušnja za roditelje,

kako sve to shvatiti i prihvatiti.

Da mnogi u tim situacijama okrive sve oko sebe, pa i sebe, i Boga, za to

što se takva situacija dogodila.

Rekao sam joj da je Gospodin iz nekog razloga stavio roditelje i tu obitelj

na kušnju.

I DA SU BOŽJI RAZLOZI I BOŽJE VIĐENJE STVARI ČESTO

NAMA LJUDIMA NESHVATLJIVI.

JER BOG GLEDA NAŠ VJEČNI ŽIVOT I SPASENJE A MI LJUDI

GLEDAMO SAMO NAŠ OVOZEMALJSKI ŽIVOT.

A što se tiče djece, ONA NISU NAŠA, DJECA SU BOŽJI DAR NAMA

RODITELJIMA.

TO JE BONUS MUŽU I ŽENI U NJIHOVOM ZAJEDNIČKOM

ŽIVOTU.

NO, MI SE RODITELJI TOLIKO OD SAMOG POČETKA VEŽEMO ZA

TU DJECU, DA ONA POSTAJU NERASKIDIVI DIO NAŠIH ŽIVOTA,

ČVRSTO SE VEŽEMO UZ NJIH, ČESTO SE NE ŽELIMO NIKADA

OD NJIH RASTATI, SMATRAMO IH SVOJOM SVOJINOM,

PODREĐUJEMO IM SVOJE ŽIVOTE I ŽELIMO DA ONI PODREDE

SVOJE ŽIVOTE NAMA.

A SVE TO JEDNOSTAVNO NE IDE.

DJECA SU BOŽJI DAR, NJIH SMO OD GOSPODINA DOBILI, I

GOSPODIN IH OD NAS MOŽE UZETI KADA GOD HOĆE.

U KRAJNJEM SLUČAJU, PREDVIĐEN IM JE SVAKAKO ODLAZAK

OD NAS KADA SKLOPE SVOJE BRAKOVE... "I ČOVJEK ĆE

NAPUSTITI SVOJE RODITELJE..."

Pa sam joj ispričao priču, U KOJOJ SAM TO NAUČIO, o jednom

događaju kada sam bio na seminaru duhovne obnove kod fra Linića u

Taboru.

Tokom seminara je preda mnom sjedio jedan čovjek, srednjih godina,

bilo je u njemu dva metra visine. Nisam mogao a da ga ne zamijetim kad

bi ustao.

I nekako mi baš nije "sjedalo" što on tu radi.

A zadnji dan, kada su bila svjedočenja onih koji su imali nešto za prenijeti

svima nama, što im se lijepoga dogodilo u životu s Gospodinom, digao se

on i otišao na podij, za govornicu.

I ispričao dirljivu priču o tome kako se sa suprugom upoznao, crkveno su

se vjenčali, dobili su sina, bilo je sve u redu, kad je jednog dana,

nekom tragedijom za koju nisam shvatio kakva je bila, njihov sinčić

poginuo u nekoj nesreći.

Od toga dana, svjedočio taj čovjek jecajući pred svima nama, njemu se

srušio svijet… UOPĆE SI TAKO NEŠTO NE MOGU ZAMISLITI KAKO

BI JA REAGIRAO DA SE TO MENI DOGODILO…

Zamrzio je ženu, zamrzio je Boga, zamrzio je sebe… zašto je Bog to

dopustio, zašto njegova žena i on nisu nešto tu učinili, bolje pazili…

Rekao je da je to trajalo nekoliko godina… izjedalo ga je to iznutra, i

njega i obitelj.

I pokušao se ponovno pomiriti s Bogom, i došao na jedan seminar tu u

Tabor, i tada je odjednom shvatio…

TAJ SIN KOJEG JE IZGUBIO ZAPRAVO NIJE BIO NJEGOV. PA

GA TAKO NIJE NI MOGAO IZGUBITI.

TO JE BIO DAR BOŽJI KOJEG JE GOSPODIN DAO NJEMU I

NJEGOVOJ SUPRUZI. ON JE I DALJE OSTAO BOŽJI, SAMO GA

JE NJIMA DAO NA KORIŠTENJE I DA IM ULJEPŠA ŽIVOT, DA

SPOZNAJU RODITELJSTVO…

I GOSPODIN GA JE PONOVNO UZEO K SEBI, KADA I KAKO JE

HTIO.

I rekao je taj dragi čovjek, da mu je nakon toga sve postalo jasno, sve je

sjelo na svoje mjesto.

Pomirio se i s Gospodinom, i sa sobom, i sa svojom suprugom, imali su

još djece, a za svojeg dragog sinčića JE SHVATIO I PRIHVATIO

KAKO JE NJEMU SADA PREKRASNO, ON JE SA GOSPODINOM I

ANĐELIMA, RADOSTAN. ON JE KOD SVOJEG PRAVOG, NEBESKOG

OCA.

Od tada je i meni puno stvari u odnosu između roditelja i djece postalo

jasnije.

I kaže mi ta žena da se to njoj dogodi s djetetom, da je tako bolesno, da

bi se i ona ljutila na Boga.

ZAŠTO ON TO DOPUŠTA, DA TAKO MALI PATE, NE MOGU SI

SAMI POMOĆI…

A ja sam joj rekao da Gospodin Bog malo drugačije gleda na nas. I na

našu djecu, i na naše patnje, itd.

ON TO GLEDA KROZ PRIZMU NAŠEG

VJEČNOG SPASENJA KOJE BI ŽIVOTOM

NA ZEMLJI TREBALI ZASLUŽITI.

ODGOVORITI SVIM KUŠNJAMA,

PREBRODITI IH, PRONAĆI U NJIMA

ONO ŠTO NAM JE GOSPODIN BOG

HTIO REĆI, DA GA PRIBLIŽIMO SEBI,

STAVIMO GA U SVOJE SRCE, U SVOJE

MISLI, I JEDNOM ZAUVIJEK MU

PRIZNAMO DA NAM JE ON PRVI U

ŽIVOTU.

JER SHVATIMO, U TAKVIM

SLUČAJEVIMA, KOLIKO SMO MI LJUDI

MALI I NEMOĆNI.

A GOSPODIN SVE ISCJELJUJE, SVE

RANE, I KADA GA PUSTIMO U SVOJ

ŽIVOT KROZ TAKVE KUŠNJE, ON JE

MELEM ZA NAŠE RANE, MI POSTAJEMO

NJEGOVI, I TAKO DOLAZIMO DO

VJEČNOG ŽIVOTA U NJEGOVOM

KRALJEVSTVU.

A DJECA, LJUDI OKO NAS KOJE PRIJE ILI KASNIJE UZME K

SEBI… PA NJIMA JE PUNO LJEPŠE GORE KOD NJEGA NEGO U

OVOM NAŠEM ZEMALJSKOM ŽIVOTU. AKO SU ŽIVJELI PO

NJEGOVIM ZAPOVIJEDIMA I VRŠILI NJEGOVU VOLJU.

POGOTOVO DJECA, ZA NJIH JE

GOSPODIN ISUS REKAO U BIBLIJI DA

IH PUŠTAJU K NJEMU JER JE NJIHOVO

KRALJEVSTVO NEBESKO.

PROBLEM JE SAMO U NAMA LJUDIMA, NAŠOJ SEBIČNOSTI, U

KOJOJ ŽELIMO DA SE MI OSJEĆAMO DOBRO.

JER AKO VJERUJEŠ U GOSPODINA

BOGA I NJEGOVO KRALJEVSTVO, ONDA

ĆEŠ LAKO PRIHVATITI DA JE SVAKOM

DJETETU GORE PUNO, PUNO LJEPŠE

NEGO OVDJE NA ZEMLJI.

AKO PAK U GOSPODINA BOGA NE

VJERUJEŠ, ONDA ĆE TI BITI TEŠKO,

PRETEŠKO.

Pa sam joj ispričao kako sam napisao i jedno pismo dragim roditeljima

jednog dragog dečka, 4 godine, koji su izgubili to svoje dijete radi

bolesti, da neka ne tuguju, da je sada dragom njihovom sinu puno ljepše

nego bi mu bilo s njima, da je njihov mali anđeo sada gore na nebu, s

drugim anđelima i s Gospodinom i da se moli za njih. Nisam im se

predstavio, samo sam im pismo poslao nepotpisano.

A to sam im napisao zato jer sam se tako

osjećao, osjećao sam da mi Gospodin daje

za spoznati da im to napišem, da ih nekako

utješim.

Ne sa nekom praznom utjehom nego

istinitom spoznajom o tome kako je

njihovom anđelu sada lijepo.

I da uvijek plačem kada se sjetim toga pisma. Ali, SUZE RADOSTI

BOŽJE, KAD SHVATIŠ I VJERUJEŠ DA JE TO STVARNO TAKO.

Pa su mi ponovno krenule suze. Zaplakala je sa mnom i ta draga žena.

Morala je ići i po maramice, jer ju mušterije baš i ne bi shvatile kada bi ih

dočekala suznih očiju. Srećom, Gospodin se za to pobrinuo, te minute

smo bili sami u trgovini.

A ja sam se samo smješkao, OSJEĆAO SAM DA SE GOSPODIN

OPET NA NEKI NAČIN PROSLAVLJA.

I ODMAH MI JE DOŠLA POTVRDA TOGA, KADA SAM ODLAZIO

IZ DUĆANA I REKAO TOJ DRAGOJ ŽENI DA ĆU JA URADITI

ONO ŠTO JEDINO MOGU, DA ĆU SE MOLITI ZA DRAGOG

IVANA I NJEGOVU OBITELJ.

ŽENA ME POGLEDALA ZAMIŠLJENIM POGLEDOM I REKLA DA ĆE

SE I ONA ZA NJEGA MOLITI.

TO NISU BILE PRAZNE RIJEČI, TO JE BILA ČVRSTA ODLUKA.

JA SAM SE SAMO U SEBI NASMIJAO.

GOSPODIN SE OPET PROSLAVIO.

O PREMILI, PREDRAGI MOJ

GOSPODINE, SMILUJ SE RODITELJIMA

MALOG IVANA, DAJ DA SHVATE I

PRIHVATE TVOJU VOLJU ZA OVE

SADAŠNJE NJIHOVE TRENUTKE!

NEKA IZ TVOJ DUH SVETI ISPUNI,

OJAČA I VODI U SVIM TIM KUŠNJAMA.

ZA MALOG IVANA TE NAM ŠTO

POSEBNO MOLITI, ZNAM DA JE ON

SADA U TVOJEM KRILU, U TVOJIM

RUKAMA TAMO GDJE SE NALAZI U

BOLNICI.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE, I TVOJ OTAC, BOG

OTAC I VAŠ DUH SVETI U VIJEKE.

I ČAST I SLAVA DJEVICI MARIJI, NAŠOJ NEBESKOJ MAJČICI.